

(המשך מעמוד 71)

אך הוא לא היה מחוסר-עבודה. אביו, נגר בעל שם, הזמין אותו לעבוד איתו, והיה משלם לו משכורת יפה. אבל משום מה קסם לו רעיון הפריצה והפחידו בד בבד. שניים מחבריו סירבו לו מיד, ולכן המשיך לחפש. בינתיים היה חוזר למקום-הפסע כמה פעמים בשבוע. הוא בדק היטב את מיקומה של הדירה, ראה כי על דלת-הכניסה מותקנים ארבעה מנעולים כבדים, וכי מירפסת-המיטבח סגורה בסורגים עבים. היתה זו דירה בבית משותף ישן למדי, אך ליד רחוב הומה ממכונניות ומאדם. רק הלון השירותים פנה לעבר החצר, ולא היה מסורג. מכיוון שהיתה זו קומה ראשונה אפשר היה להגיע לחלון דרך מרזבימים שעבר לידו.

מול בניין המישטרה

פרידל התלבט בין האפשרויות שעמדו בפניו. הוא חשב על אפשרות לגנוב את המפתחות מתוך תיקה של הזקנה, ולפרוץ כך לדירה. הוא גם חשב כי ביום החמישי, כאשר היא עסוקה במכירת חלות, אפשר לבלבל אותה ולסחוב את המפתחות. אבל לא היה לי לב לגנוב לה את המפתחות. אני לא יודע למה, אמר במישטרה. הוא המשיך לשוטט ברחוב באול, ולשוחח עם חברו, סאקי. על העניין, אני כבר יכולתי לתת את העניין למישהו אחר, אמר לו סאקי, אך הוא עצמו סירב להצטרף לשוד בפועל, מכיוון שאחשש כי יהיה בין החשודים הראשונים. הוא אמר לי שמכיוון שהוא גר ברחוב באול,

תובעת פנינה דבורין, מה עשית לי?

הרוגטקה שלו, וישלח גולה שתנפץ את החלון, או יעלה מישהו במרזב, יפרק את שברי הזכוכית ויפתח את החלון. למחרת בבוקר, ב-11 בפברואר 1981, חזרו פרידל ופאר למקום, וקלעו בגולה לחלון הדירה.

בערב חזרו למקום, ומכיוון שפאר חשב שיש צורך מאדם נוסף, הוא הביא איתו את ידידו-מילדות, דרור לוי. הכל פעל כמתוכנן. דויד עלה במרזב וזרק את פיסות הזכוכית לדשא. הוא פתח את החלון וחבריו עלו אחריו. הם החלו עוברים בדירה החשוכה, כאשר בידיהם רק פנס קטן התלוי על צרור מפתחות. הפנס היה בצורת גולגולת-מת.

באחד החדרים מצאו את הישישה שוכבת על הספה, מכוסה בשמיכה. היא ישנה שינה עמוקה, ולא התעוררה מצעדיהם של השלושה.

הפקידו של פרידל היה לסתום את פיה של הזקנה בסמרטוט, כדי שלא תוכל לצעוק. הוא מצא סמרטוט בחדר וכאשר התעוררה הזקנה ופתחה את פיה לצעוק, דחף לתוכו את הסמרטוט.

השניים האחרים קשרו את ידיה של הזקנה לרגליה, מאחורי גבה, בחוט לבן שהביא איתו פרידל מבתו. בסמרטוטים נוספים חיוקו את הקשרים. דרור ופאר הלכו לחפש את האוצרות, ופרידל נותר ליד הזקנה.

הוא דיבר לתוך אוזנה במטרה להרגיעה: "לא נעשה לך כלום, אנחנו רק מחפשים כסף". אמר לה, והיא הפסיקה להיאבק. הוא המשיך לשמוע את נשימתה הכבדה מבעד לסמרטוטים שסיסו את פיה. הזמן עבר לאט, אולם כל מה שנמצא היה ארנק ובו 200 לירות.

בעוד שני חבריו הפכים את הרהיטים ומחטטים בכל מקום אפשרי, שמר פרידל על הישישה. עברה יותר

נאשם אלכסנדר פרידל מזהה חפצים בשיחזור המישטרה. "מה יהיה אם ניתן לה מכה והיא תמות?"

בטרם ירדו מהמונית ביקשו מהנהג אסימון. מהטלפון הציבורי הראשון טילפן פאר למגן דויד אדום. הוא הודיע כי גברת ברחוב באול 27 סובלת מהתקף-לב, וזה עניין של חיים ומוות. כאשר החלה המרכזנית לשאול שאלות על פרטיו של המטלפן, טרק דויד את השפופרת.

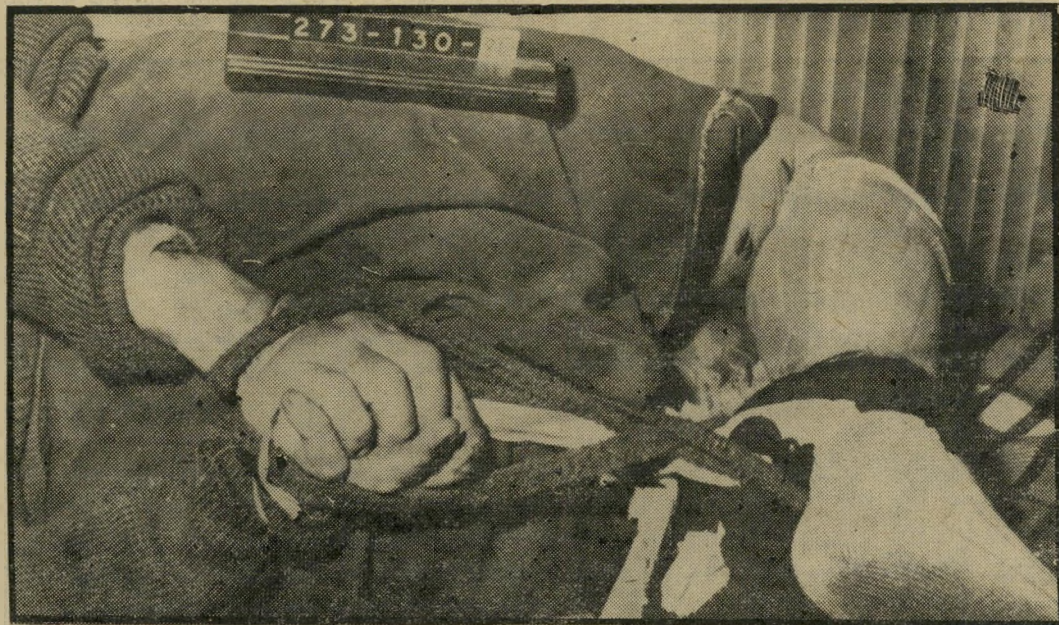
המרכזנית היתה בטוחה כי מישהו מתח אותה, ולא התייחסה לשיחה ברצינות. היא אפילו לא רשמה אותה בספר. אך כאשר נחקרה, זמן-מה אחר-כך, על ידי המישטרה, נזכרה כי באמת היתה שיחה כזאת.

אחד הדברים הראשונים שעשה פרידל היה ללכת אל המודיע שלו, כדי להתלונן. הוא אמר לסאקי: "אתה לא מתבייש? מה עשית לי?"

הגופה התגלתה אחרי ימים אחדים, כאשר עלה מן הדירה ריח רע.

כצפוי, עצרה המישטרה את סאקי, ודרכו הגיעה לשלושת הצעירים. הם נחקרו, וכולם הודו במישטרה על חלקם במעשה. אולם כאשר הציגה התובעת פנינה דבורין את הודאותיהם של השלושה בבית-המשפט, וגוללה את כל סיפור המעשה, חזרו בהם דויד ודרור, וטענו כי ההודאות נלקחו מהם בכוח ומכות. פאר גם הביא כאליבי את חברתו, אביבה משיח, שסיפרה כי באותו ערב היתה איתו בקולנוע.

נירה לידסקי, הסניגורית של פרידל, נקטה בקריהגנה אחר. היא לא התכחשה להודאתו. הצעיר תמים-העניינים עלה על דוכן העדים, וסיפר את סיפורו בקול שקט. הוא העיד כי לא התכוון להרוג את הזקנה, הוא רק רצה בכסף.

הכנבים כגופת אסתר רוזנברגר כתצלום מישטרה. "כדי שיהיה לה יותר קל לנשוט?"

אלא שלסעיף שבו נאשמים שלושת הצעירים, שגילם המשותף עולה רק במעט על גילה של הקורבן, אין צורך בכוונה. לפי מילות הסעיף שבו נאשמים כל השלושה ברצח, די כי היה להם זדון, והם צפו כי במהלך הפריצה הם עלולים לגרום למות הזקנה. זוהי הנקודה שתעמוד להכרעת השופטים בימים הקרובים.

מעשה, כל השלושה היו עצבניים מאוד, אבל לא התגלה שום כסף, ואפילו לא חפץ יקר אחד. הם נואשו מלמצוא דבר מלבד 200 הלירות שהיו בארנק. השעה היתה כימעט שתיים אחרי חצות, כאשר יצאו השלושה מהדירה, לפני צאתם עוד בדק פרידל, לדבריו, את הזקנה, ופתח את קישורי פיה, כדי שיהיה לה יותר קל לנשוט. ב-200 הלירות שגנבו, שילמו השלושה לנהג-המונית שלקח אותם למקום-הפצם. אולם